

Пиер Лъометр - „Алекс“

Алекс обожаваша да го прави. Близо час вече пробва, чуди се, тръгва, връща се, пак пробва. Перуки и дегизировка. Може да откара така цели следобеди.

Преди три или четири години съвсем случайно попадна на магазинчето на булевард „Страсбург“. Не че го загледа сериозно, влезе от чисто любопитство. Ала щом се видя червенокоса, така се слиса и толкова преобразена изглеждаше, че купи перуката на мига.

Алекс може да носи почти всичко, защото е същинска красавица. Невинаги е била, случи се в юношеството ѝ. Преди това беше грозновато и ужасно мършава момиченце. Но щом нещата се отприщиха, се получи своеобразна приливна вълна, тялото ѝ се измени отведнъж, човек би рекъл, че гледа извайване на бърз каданс, и няколко месеца по-късно Алекс вече беше самата прелест. И понеже никой не очакваше подобно ненадейно изящество, като се почне от самата нея, тя така и не успя да повярва напълно в метаморфозата. До ден днешен.

Например не бе и помисляла, че една рижка перука би могла да ѝ стои толкова добре. Истинско откритие. Не беше подозирала колко мащабна и дълбока може да бъде промяната. Перуката е нещо твърде повърхностно, но необяснимо защо, тя имаше усещането, че животът ѝ вече действително не е същият.

Макар че така и никога не сложи тази перука. Още щом се прибра, осъзна, че е от най-ниско качество. Изглеждаше фалшива и грозна, направо мизерна. Хвърли я. Не, не в кофата, а в едно чекмедже на скрина. Понякога я вадеше и се гледаше с нея. Колкото и противна и крещяща да бе перуката в стил: „аз съм от най-долнопробна синтетика“, това беше без значение; в огледалото Алекс съзираше възможности, в които ѝ се искаше да вярва. Върна се на булевард „Страсбург“ и дълго оглежда качествените перуки, някои доста скъпички за нейната заплата на медицинска сестра по заместване, но пък ставаха за носене. И се започна.

В началото не беше лесно – на човек трябва да му стиска. Ако сте като Алекс, с куп комплекси, може и половин ден да мине, докато се престрашите. Да натъкмите точния грим, да подберете дрехите, обувките, чантата (всъщност да изнамерите онова, което подхожда, сред нещата, дето вече имате – няма как да купувате всичко наново всеки път щом смените главата си...). След това обаче излизате на улицата и мигом се превръщате в някой друг. Не наистина, но почти. Не може да промени живота ви, ала помага времето да минава, особено когато вече нямате кой знае какви очаквания.

Алекс обича характерните перуки, които изпращат ясни послания като: „Знам за какво си мислите“. Или: „По математика също съм много добра“. Онази, която носи днес, казва нещо от рода на: „Мен няма да ме откриете във фейсбук“.

Взема един модел, наречен „Ърбан Шок“, и в този миг зърва мъжа през витрината. Той е на отсрещния тротоар и сякаш чака някого или нещо. Трети път за два часа. Следи я. Сега вече е сигурна. Ама защо мен? Това е първият въпрос, който си задава. Като че всички други момичета може да бъдат следени от мъже, а тя не. Като че не усеща погледите им върху себе си непрестанно и навсякъде, в транспорта, по улиците. В магазините. Алекс се харесва на мъжете от всички възрасти, предимство си е да си на трийсет. И въпреки това винаги се изненадва. „Има толкова по-хубави от мен.“ Горката Алекс, все не вярва в себе си, вечно е в плен на съмненията. Още от дете. Заекваше чак до юношеството. Случва се и сега, когато е стъписана.

Не познава този мъж, подобна физика би я впечатлила, не, не, никога не го е виждала. Пък и тип на петдесет да следи момиче на трийсет... Не че се е вкопчила в някакви принципи, но ѝ е чудно, това е. Алекс се заглежда в други модели и се прави, че се колебае, а после прекосява магазина и застава в един ъгъл, откъдето може да наблюдава

тротоара. Сигурно е бил спортист, човек би рекъл, че в дрехите му е някак тясно, тежък мъж. Докато гали една руса, почти бяла перука, тя се мъчи да се сети в кой точно момент бе забелязала присъствието му за пръв път. В метрото. Зърна го в дъното на вагона. Погледите им се срещнаха и бе успяла да мерне предназначенията за нея усмивка, която той се мъчеше да направи приветлива и сърдечна. Онова, което не харесва в лицето му, е, че сякаш погледът издава някаква идея фикс. Но най-вече почти пълната липса на устни. Инстинктивно изпита недоверие, все едно хората без устни затайват разни неща, зловни мисли, скверни тайни. Пък и изпъкналото му чело. Жалко, че не бе имала време да разгледа очите му. Те според нея не подвеждат и винаги преценява хората така, по очите. Естествено, там, в метрото, не искаше да се занимава с подобен тип. Без да го прави показно, се обърна на другата страна, с гръб към него, и затършува из чантата си за MP3 плейъра. Пусна си *Nobody's Child* и внезапно се запита дали не го бе виждала вече предния или по-предния ден долу, пред дома си. Образът е смътен и не е съвсем убедена. Трябва да го погледне отново, да се опита да накара неясният спомен да се превърти назад, ама пък не желае да го насърчава. Сигурно е обаче, че половин час след срещата в метрото го зърна на булевард „Страсбург“, докато се връщаше. Беше променила решението си и искаше да види пак тъмната, средно дълга перука с кичурите, затова се въртна ненадейно и съзря как малко по-нататък по тротоара той внезапно спря и се престори, че разглежда някаква витрина. Дамска мода. Безуспешно се помъчи да изглежда вглъбен...

Алекс оставя перуката. Без никаква причина ръцете ѝ започват да треперят. Глупаво е. Той я харесва, проследява я и си пробва късмет, няма да я нападне на улицата, я. Алекс тръсва глава, сякаш да внесе ред в мислите си, и когато пак поглежда към тротоара, мъжът е изчезнал. Тя се навежда встрани, надясно, след това наляво, но не, няма никой, изчезнал е. Облекчението, което изпитва, е леко пресилено. Повтаря си: „Та това е глупаво“, и все пак диша по-нормално. На прага на магазина не успява да се съдържи, спира и проверява отново. Сега пък за малко да ѝ се види притеснително точно това, че го няма.

Алекс поглежда часовника си, а после небето. Времето е меко и остава почти час до края на деня. Не ѝ се прибира. Трябва да мине през някоя бакалия. Опитва се да си спомни какво ли е останало в хладилника. По отношение на покупките е напълно нехайна. Вниманието ѝ е насочено към работата, към комфорта (Алекс си пада малко нещо маниачка) и макар да не си признава, към дрехите и обувките. И чантите. И перуките. Би ѝ се искало да е отправено повече към любовта, ала любовта остава встрани, това е злокобният килер на нейния живот. Беше се надявала, бе желала, а сетне се отказа. Днес вече не разсъждава на тази тема и мисли за нея колкото може по-малко. Само се стреми да не превръща съжаляването в ядене пред телевизора, да не дебелее и да не става размъкната. Всъщност, дори и необвързана, тя рядко се чувства сама. Има планове, които са ѝ по сърце и структурират времето ѝ. Любовта е пълен провал, но това е положението. А и не е толкова трудно, откакто започна да се готви да завърши живота си сама. Въпреки самотата Алекс се стреми да живее нормално и да открива различни удоволствия. Тази мисъл често помага, мисълта, че си доставя дребни удоволствия и че и тя има право на тях, като всички други. Тази вечер например се кани да отиде да вечеря в „Мон Тонер“ на улица „Вожирап“.

Малко подранява. Идва за втори път. Първият път беше миналата седмица и тук, естествено, си спомнят за червенокосата красавица, която вечеря съвсем сама. Казват ѝ „добър вечер“ като на редовна посетителка, сервитьорите се ръчат с лакти и флиртуват леко недодялано с хубавата клиентка, а тя се усмихва и те я намират за наистина прелестна. Иска същата маса с гръб към терасата и с лице към салона и

поръчва същата половин бутилка леденостудено елзаско. Следва въздишка – Алекс обича да яде, но трябва да внимава и честичко да си го повтаря. Теглото ѝ е като йо-йо. Е, все още владее положението доста добре. Може да сложи десет, петнайсет килограма, да стане неузнаваема, а два месеца по-късно ето я отново с първоначалното ѝ тегло. Ала след няколко години няма да успява да играе тази игра.

Изважда книгата си и моли за още една вилица, за да я държи отворена, докато вечеря. Както и предната седмица, срещу нея, малко вдясно, седи същият светлокестеняв мъж. Вечеря с приятели. Засега са само двама, но според дочутия разговор другите скоро ще се появят. Той я видя веднага, още с влизането ѝ, а тя се прави, че не забелязва много-много настойчивите му погледи. И така ще бъде цяла вечер. Дори когато дойдат останалите приятели, дори когато се впуснат в онези вечни приказки за работа, за момичета, за жени и си заразказват всички истории, в които са герои, няма да спре да я гледа. На Алекс ѝ се нрави това положение, ала не иска да го насърчава открито. Не е зле, около четирийсет-четирийсет и пет, сигурно е бил красавец, май пие повечко и лицето му изглежда трагично. Това лице предизвиква у Алекс вълнение.

Тя си пие кафето. Едно-единствено, ловко пресметнато отстъпление: поглед към мъжа на тръгване. Просто един поглед. Алекс го прави съвършено. Много е бегло, но действително изпитва болезнено вълнение, щом го зърне да спира върху нея изпълнен с желание поглед, и стомахът ѝ се свива като някакво предизвестие, обещание за скръб. Алекс никога не си казва думите, истинските думи, когато се отнася за нейния живот, както тази вечер. Наясно е, че умът ѝ се фиксира върху отделни образи, все едно филмът на живота ѝ се е разпокъсал и не ѝ е възможно да се върне назад и да си разкаже наново историята, да открие думите. Следващия път, ако остане до по-късно, той сигурно ще стои отвън и ще я чака. Кой да знае? Всъщност знае. Алекс добре знае как се случват тези неща. Неизменно по почти един и същи начин. Запознанствата ѝ с мъже никога не са водили до красиви истории, тази част от филма поне е гледала и я помни. Ами това е положението.

Нощта се е спуснала напълно и времето е наистина меко. Един автобус пристига. Алекс ускорява крачка, шофьорът я забелязва в огледалото за обратно виждане, изчаква я, тя бърза, но в мига на качването, не, променя решението си, ще повърви малко и ще хване следващия, прави знак на шофьора, който ѝ отвръща с лек жест на съжаление, сякаш казва, че предопределението е важно нещо. И все пак отваря вратата.

– Зад мен няма друг автобус, това е последният за тази вечер...

Алекс се усмихва и му благодари с махване с ръка. Здраве да е, ще стигне пеша. Ще тръгне по „Фалгиер“ и по продължението, улица „Лабруст“.

От три месеца живее в този квартал, недалеч от Порт дьо Ванв. Често се мести. Преди беше до Порт дьо Клинянкур, а още по-преди на улица „Комерс“. Има хора, които ненавиждат подобни промени, а пък тя чувства необходимост да се мести. Обожава дори. Сигурно е като с перуките – усещане, че сменя живота си. Това е лайтмотивът. Един ден ще смени живота си. На няколко метра пред нея бяла камионетка се качва с двете гуми на тротоара, за да паркира. Алекс се прилепя до сградата, за да мине, усеща присъствие, мъж е, няма време да се обърне и получава такъв юмрук между раменете, че ѝ секва дъхът. Губи равновесие, залита напред, челото ѝ глухо се хласва в каросерията и тя изпуска всичко, което държи, за да се вкопчи в нещо, не намира нищо, той я хваща за косите, но не знае, че това е перука, и тя му остава в ръцете. Изръмжава ругатня, която Алекс не разбира, и вбесен сграбчва сноп истинска коса с едната си ръка, докато с другата забива в корема ѝ юмрук, с който би могъл да убие вол. Алекс не успява да изпищи от болка, превива се одве и повръща. А мъжът е действително силен, защото я обръща към себе си като лист хартия. Обвива кръста ѝ с ръка, стисва я здраво и натиква топка плат дълбоко в устата ѝ, чак до гърлото. Той е, мъжът от улицата, от

метрото, мъжът от магазинчето, той е. За част от секундата се поглеждат в очите. Опитва се да го ритне, но сега държи ръцете ѝ като в менгеме и тя не може нищо да направи, за да се опълчи на тази сила, той я тегли надолу, коленете ѝ поддават и пада на пода на фургона. Тогава ѝ отправя як ритник в бъбреците, Алекс се изстрелва във фургона, а бузата ѝ се остъргва о пода. Той се качва, обръща я грубо, забива коляно в корема ѝ и я тресва с юмрук в лицето. Толкова силно удря... Искане наистина да я нарани, наистина иска да я убие, ето какво минава през ума на Алекс в мига на удара, главата ѝ се блъсва в пода и отскача, ужасен шок, там, отзад, тилът, това е, казва си Алекс, тилът. Освен тази дума всичко, което успява да помисли, е: не искам да умирам, не така, не сега. Цялата е сгърчена, с уста, пълна с повръщано, в поза на зародиш, главата ѝ готова да избухне, усеща, че свирепо дърпа ръцете ѝ на гърба и ги връзва, както и глезените. Не искам да умра сега, повтаря си Алекс. Вратата на фургона се затваря със сила, моторът пали, колата се отлепя рязко от тротоара, не искам да умра сега.

Алекс е зашеметена, но осъзнава какво ѝ се случва. Плаче и се дави в сълзите си. Защо аз? Защо мен?

Не искам да умра. Не сега.